

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.142 van 11 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 februari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 24 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 2 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BRENEZ, die loco advocaat V. PUZAJ verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 30 oktober 1999 het Rijk is binnengekomen, diende op 3 november 1999 een asielverzoek in. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 20 december 2000 het Rijk is binnengekomen, diende op 8 februari 2001 een asielverzoek in.

1.2. Op 12 februari 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op de ingediende asielverzoeken, ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers dienden elk een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 14 maart 2001 nam de Commissaris-generaal ten aanzien van beide verzoekers een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoekers dienden bij de Raad van State een beroep in tegen deze beslissingen.

1.4. Bij arresten nummers 110.310 en 110.313 van 17 september 2002 verwierp de Raad van State de tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal ingestelde vorderingen tot schorsing. Bij arresten nummers 119.952 en 119.953 van 27 mei 2003 stelde de Raad van State vervolgens de afstand van het geding vast.

1.5. Bij brief, gedateerd op 30 september 2003, dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.6. Op 9 mei 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers dienden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.7. Bij brief, gedateerd op 7 juli 2006, dienden verzoekers een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.8. Op 27 oktober 2006 dienden verzoekers een aanvraag in teneinde op grond van artikel 77, § 3, van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen.

1.9. Op 6 december 2006 verklaarde de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag van 27 oktober 2006 zonder voorwerp.

1.10. Op 8 januari 2008 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekers dienden bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissingen.

1.11. Bij arresten nummer 11.344 en 11.346 van 19 mei 2008 verwierp de Raad de tegen de beslissingen van 8 januari 2008 ingestelde beroepen.

1.12. Bij brief, gedateerd op 28 april 2008, dienden verzoekers een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf gemachtigd te worden.

1.13. Op 24 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden verzoekers op 28 januari 2009 ter kennis gebracht.

De beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard luidt als volgt:

“(...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat de heer (R. I.) sinds november 1999 en mevrouw (R. O.) en hun dochter (R. L.) sinds februari 2001 in België verblijven, dat zij geïntegreerd zouden zijn, Nederlands spreken en attesten van de gevolgde cursussen Nederlands voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd, een getuigenverklaring, een Oekraïens diploma en verschillende vormingsattesten van het KCST Volwassenonderwijs te Sint-Truiden voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. De heer (R. I.) vroeg op 03.11.1999 asiel aan in België. Zijn vrouw en oudste dochter vervoegden hem later; zij vroegen op 08.02.2001 asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 14.03.2001 met een bevestigende beslissing 'niet ontvankelijk (weigeren van verblijf)' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hen betekend op 16.03.2001. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 12.02.2001 en verblijven sindsdien illegaal in België. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure – namelijk 1 jaar en 4 maanden voor mijnheer en iets langer dan 1 maand voor mevrouw – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9/9bis van de wet van 1980.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven en onmenselijke behandeling indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven en onmenselijke behandeling volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf.

Betrokkenen halen aan dat hun jongste dochter (A.) in België geboren is. Hierbij dient opgemerkt te worden dat de asielaanvraag van betrokkenen afgesloten werd op 14.03.2001 met

de bevestigende beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf)' door het CGVS en dat betrokkenen gevolg hadden moeten geven aan dit bevel, wat moest plaatsvinden voor de geboorte van hun dochter (A.). Bijgevolg kan het element dat het kind enkel België als land kent niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid.

Tevens wisten de ouders dat, zoals reeds gesteld, hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure. Hierdoor kan de bewering dat de kinderen hun moedertaal geleidelijk aan vergeten en in Oekraïne een taalachterstand zouden hebben, evenmin aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien de ouders hun kinderen tegen dit risico dienden te beschermen door hen zelf de moedertaal te onderwijzen. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in illegaal verblijf.

Ten slotte beweren betrokkenen dat zij geen banden meer hebben met Oekraïne. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleef immers ruim 23 jaar in Oekraïne en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Gegrondheid van het beroep.

2.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van "het principe van respect van de rechten van de verdediging, de goede administratie, de rechtvaardige procedure en van het contradictoire als algemeen rechtsprincipe." Zij betogen dat hun "verwijdering (...) naar hun land van oorsprong" alle contacten met advocaten onmogelijk maakt. Voorts lichten zij toe dat het geheim van de briefwisseling in Oekraïne niet bestaat waardoor briefwisseling met hun advocaat moeilijk en gevaarlijk kan zijn. Zij benadrukken dat de plaatselijke autoriteiten in Oekraïne ingevolge een eventuele briefwisseling op de hoogte zullen zijn van hun verblijfplaats en kennis zullen krijgen van hun vrees voor en hun kritiek op deze overheden.

De Raad dient op te merken dat de bestreden beslissing geenszins tot gevolg heeft dat verzoekers (gedwongen) verwijderd worden uit het Rijk, nu in de beslissing slechts wordt vermeld dat hun aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. Het bevel om het grondgebied te verlaten waarnaar verzoekers lijken te willen verwijzen maakt immers niet het voorwerp uit van de huidige vordering.

In tweede instantie moet worden opgemerkt dat de asielprocedures van verzoekers en de in dit verband bij de Raad van State ingestelde procedures werden afgesloten, zodat niet kan ingezien worden welke briefwisseling met het oog op hun verdediging hieromtrent nog zou dienen gevoerd te worden.

Uit het betoog van verzoekers meent de Raad te kunnen afleiden dat zij de schending aanvoeren van de rechten van verdediging, van het recht op een eerlijk proces en van het recht op een tegensprekelijke procedure.

Deze beginselen vinden evenwel enkel toepassing in procedures van jurisdictionele aard, terwijl de bestreden beslissing het resultaat is van een louter bestuurlijke procedure zodat verzoekers zich niet dienstig op deze principes kunnen beroepen.

Ook dient te worden opgemerkt dat verzoekers hun beweringen op generlei wijze onderbouwen met bewijskrachtige stukken.

Om al deze redenen dient te worden besloten dat, zo het eerste middel al ontvankelijk zou zijn, het minstens als ongegrond dient beschouwd te worden.

2.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van artikel 26 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BUPO-Verdrag), van artikel 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Vierde Protocol bij het EVRM, ondertekend te Straatsburg op 16 september 1963 en goedgekeurd bij wet van 24 januari 1970 (hierna: het Vierde Protocol) en van artikel 1 van Twaalfde Protocol bij het EVRM, ondertekend te Rome op 4 november 2000 (hierna: het Twaalfde Protocol).

Verzoekers betogen dat elke verblijfsaanvraag individueel dient onderzocht te worden, waarbij alle elementen in het dossier in aanmerking moeten genomen worden en dat, overeenkomstig bovenvermelde normen, de Belgische overheden geen enkele collectieve beslissing mogen nemen. Verzoekers stellen dat België sinds kort akkoorden ondertekend heeft met Rusland en Oekraïne en dat deze akkoorden *“het organiseren van massieve repatriëring naar hun land van oorsprong tot doel hebben, van de kandidaten waarvan de aanvragen ontzegd werden in België”*. Verzoekers poneren dat *“de Belgische staat een verschillende behandeling reserveert aan de aanvragers voor zover deze oorspronkelijk of niet zijn van een land met het welke zij ‘een repatriëringakkoord’ afgesloten hebben”* en dat zij *“het slachtoffer geweest zijn van een duidelijke discriminatie wegens hun land van oorsprong.”* Verzoekers verduidelijken dat de Belgische overheden een negatief vooroordeel hebben ten aanzien van kandidaat-vluchtelingen komende uit Oekraïne en dat ingevolge de afgesloten terugnameakkoorden een negatieve beslissing genomen wordt, louter op basis van hun Oekraïense nationaliteit. Verzoekers betogen dat *“zij een gewettigde angst hebben voor hun leven indien ze naar Oekraïne uitgedreven zouden worden.”*

Daargelaten de vraag naar de directe werking van artikel 3 van de Vluchtelingenconventie dient te worden gesteld dat dit artikel betrekking heeft op *‘vluchtelingen’*, zodat verzoekers de bepalingen ervan niet dienstig kunnen inroepen, gelet op het feit dat zij niet als vluchteling werden erkend.

Wat de schending van artikel 26 van het BUPO-verdrag betreft, slagen verzoekers er niet in een ongelijke behandeling aan te tonen. Zij beperken zich tot een loutere bewering, die niet in het minst gestaafd of aannemelijk gemaakt wordt.

Artikel 14 van het EVRM, dat geen algemene bepaling inzake gelijkheid voor de wet omvat, kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, enkel aangevoerd worden in combinatie met een van de andere rechten of vrijheden vermeld in dit het verdrag. Hierbij

dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig deze bepaling niet alleen de in het Verdrag, maar ook in de aanvullende protocollen gegarandeerde rechten en vrijheden zonder discriminatie verzekerd moeten worden (J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *Overzicht publiek recht*, Brugge, Die Keure, 2001, 343). Verzoekers blijven evenwel in gebreke aan te tonen dat uit de bestreden beslissing enige discriminatie met betrekking tot de door het EVRM of de aanvullende protocollen verzekerde rechten en vrijheden kan afgeleid worden.

Het Twaalfde Protocol bij het EVRM is nog niet geratificeerd door België en kan derhalve niet dienstig worden ingeroepen. Bovendien moet opgemerkt worden dat ook deze verdragsbepaling in een discriminatieverbod voorziet en dient te worden herhaald dat verzoekers niet aantonen dat zij door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid gediscrimineerd werden bij de beoordeling van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Waar verzoekers zich nog beroepen op een schending van artikel 4 van het Vierde Protocol bij het EVRM, stelt de Raad vast dat zij niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing, die slechts vaststelt dat verzoekers niet voldoen aan de voorwaarden om een verblijfsmachtiging in België aan te vragen, kadert in een collectieve verwijdering in de zin van dit artikel.

Er dient te worden benadrukt dat in de bestreden beslissing op een gedetailleerde en geargumenteerde wijze wordt geduid waarom de door verzoekers aangebrachte omstandigheden niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, zodat niet op redelijke wijze kan gesteld worden dat deze beslissing geen geïndividualiseerde beslissing zou zijn. Uit geen enkel objectief gegeven kan verder enige discriminatie omwille van de nationaliteit van verzoekers afgeleid worden. Tevens maken verzoekers hun bewering dat ze met recht angst hebben voor hun leven indien ze naar Oekraïne zouden worden verwijderd niet aannemelijk. Zij beperken zich immers tot het formuleren van hypothesen, algemeenheden en vage beweringen.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. In een derde middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 14 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 (hierna de Universele Verklaring), van de artikelen 1, 16 en 33 van de Vluchtelingenconventie, van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Artikel 52 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op de bevoegdheid van de Commissaris-generaal en kan bijgevolg niet dienstig ingeroepen worden. De bestreden beslissing is immers niet genomen met toepassing van artikel 52 van de Vreemdelingenwet of door de Commissaris-generaal.

Verder wijst de Raad erop dat de Universele Verklaring slechts de waarde heeft van een beginselverklaring die als zodanig geen rechtsgevolgen doet ontstaan, zodat de schending ervan niet kan worden ingeroepen als annulatiegrond (RvS 9 december 2003, nr. 126.228; RvS 19 december 2003, nr. 126.666; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.314; RvS 28 januari 2008, nr. 179.019).

De artikelen 1, 16 en 33 van de Vluchtelingenconventie, daargelaten de vraag naar de directe werking van een aantal van deze bepalingen, hebben betrekking op 'vluchtelingen', zodat verzoekers deze bepalingen evenmin dienstig kunnen inroepen, aangezien zij niet erkend werden als vluchtelingen. In zoverre verzoekers verwijzen naar de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties, merkt de Raad op

dat deze gids geen juridisch bindende kracht heeft, doch enkel geldt ten titel van aanbeveling.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM merkt de Raad op dat verzoekers blijven verwijzen naar hun verwijdering van het Belgisch grondgebied, terwijl de hen betekende bevelen om het grondgebied te verlaten niet het voorwerp uitmaken van de huidige procedure. De loutere ongefundeerde beweringen van verzoekers laten trouwens hoe dan ook niet toe enige schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen. De loutere vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de door de wetgever voorziene norm om een verblijfsmachtiging in België aan te vragen is voorts op zichzelf onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd worden als een foltering of een onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing. Nu vastgesteld wordt dat verzoekers geen schending van artikel 3 EVRM aantonen is de aanvoering van de schending van artikel 13 van het EVRM evenmin dienstig. Gelet op de inhoud en het doel van deze bepaling kan deze namelijk niet op dienstige wijze aangevoerd worden zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist.

Er dient tot slot te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip 'afdoende', zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan zij is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. De Raad wijst er tevens op dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen vermeld te worden (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Administratieve Rechtsbibliotheek: formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 1999, p. 167-168). De Raad besluit derhalve dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In zoverre verzoekers de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseren voeren zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekers stellen dat zij een gewettigde angst hebben voor hun leven indien ze zouden moeten terugkeren naar Oekraïne, maar weerleggen hiermee niet de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat zij niet erkend werden als vluchteling en geen bewijzen leverden inzake een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

Door aan te geven dat er parallellen zijn tussen de procedure vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze vervat in de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk tonen verzoekers niet aan dat de stelling van het bestuur dat de criteria voor regularisatie vermeld in de wet van 22 december 1999 niet van toepassing zijn op aanvragen die werden ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet incorrect is.

De stelling dat een loutere verwijzing naar een eerdere asielprocedure niet volstaat om te besluiten dat er geen risico bestaat op een schending van artikel 3 van het EVRM mist feitelijke grondslag. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid heeft zich immers niet beperkt tot een verwijzing naar een vroegere asielprocedure, maar heeft uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers geen schending van artikel 3 van het EVRM hebben aannemelijk gemaakt, aangezien zij zich beperkten tot beweringen en geen begin van bewijs aanbrachten.

Verzoekers laten verder na de manifeste onredelijkheid aan te tonen van de stelling van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat de scholing van hun kinderen geen buitengewone omstandigheid is. De verwijzing naar het arrest nr. 93.760 van de Raad van State is niet nuttig, nu in dit arrest slechts gesteld wordt dat in een specifiek geval de onderbreking van een schooljaar een buitengewone omstandigheid 'kan' zijn en de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid duidelijk heeft gemotiveerd waarom de scholing van de kinderen, in casu, geen buitengewone omstandigheid is. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs of gespecialiseerde infrastructuur nodig hebben die niet beschikbaar zou zijn in hun land van herkomst en dat de scholing van de kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf. Er kan tevens verwezen worden naar de recentere en vaste rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat de scholing van kinderen, in regel, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007, nr. 171.410).

Verzoekers geven weliswaar te kennen dat zij niet akkoord gaan met de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid, maar zij tonen niet aan dat de materiële motiveringsplicht miskend werd.

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.